Čtvrtletník

Jablíčko

časopis Sociálních služeb HB

Číslo 3/2020 | 38. vydání | www.ssmhb.cz

Strana 2

Přání havlíčkobrodských osobností

Strana 4

Poděkování

Strana 8–12

Spisovatelé PEN klubu píší pro Jablíčko

Vážení čtenáři, přemýšlela jsem jak začít vánoční úvodník našeho časopisu Jablíčko vzhledem k tomu, že rok 2020 byl nejtěžším rokem mé práce v sociálních službách s ohledem na epidemii COVID-19. Od jara 2020 poskytujeme sociální služby v režimu, který jsem si já, ani nikdo z mého týmu v předchozích letech nedokázali představit. Naši klienti jsou izolováni v domově pro seniory s cílem zamezit vniku nákazy do zařízení a ochránit je před virem, který je pro ně velice nebezpečný. Zároveň trpí steskem po svých blízkých, strádají psychicky, jelikož sebelepší péče nedokáže mamince nahradit dceru či syna. Každý kdo se stará o seniory v domově pro seniory si pokládá otázku, kde najít hranici v této nelehké situaci. V našem poslání máme poskytovat kvalitní a bezpečné služby našim klientům. Koronavirus však v nás všech vyvolává velké otazníky. Co upřednostnit? Bezpečí či kvalitu života našich klientů? Další otázkou je. Jak zabezpečit kvalitní a bezpečnou službu bez personálu, který onemocní COVIDEM-19? Všechny tyto otázky nás provází stále a domnívám se, že nejsme ještě u konce této epidemie. Všechny naše sociální služby se s nákazou COVID-19 potýkají do současnosti. Musím však říci, že tým, který se stará o klienty sociálních služeb, včetně pomoci studentů, dobrovolníků a rodin, se snaží ulehčit tuto situaci všem, kteří na nás spoléhají a to našim klientům.

Pokračování na str. 2.

Pokračování ze str. 1.
Věřím, že rok 2021 přinese klid, pohodu do duší nás všech a ukončí epidemii v celém světě a my začneme žít a poskytovat naše služby v bezpečí, že se u klientů a personálu neobjeví nákaza COVIDEM-19.

Bývalá starostka Jana Fischerová, ředitelka SSMHB Magdalena Kufrová a spisovatelka Markéta Hejkalová v minulosti pravidelně zdobily stromek v Domově pro seniory, Reynkova.

Musím poděkovat celému týmu Sociálních služeb města Havlíčkova Brodu, jelikož jsem se přesvědčila, že když jde do tuhého, všichni táhneme za jeden provaz s jediným cílem, spojit se a postarat se o klienty, kteří nám věří a spoléhají na nás.
Velké díky patří všem studentům, dobrovolníkům, kolegům z jiných organizací, rodinným příslušníkům, lidem, kteří nám přišli pomoc v době největší krize a pomáhají dodnes.

Na závěr bych všem chtěla do Nového roku 2021 popřát pevné zdraví a krásné požehnané Vánoce.

Vaše Magdalena Kufrová,
ředitelka SSMHB

Přání havlíčkobrodských osobností

Milé čtenářky a čtenáři Jablíčka,
všechny Vás srdečně zdravím v této době adventní , která je jiná než bývala v letech minulých. Ráda vzpomínám na každoroční předvánoční setkání v Domově pro seniory Reynkova. Vždy mi to připomnělo, že Advent je tu a bylo mi s Vámi moc příjemně. Letos to bohužel není možné.... Chtěla bych alespoň takto poděkovat celému týmu pracovníků domova v čele s paní ředitelkou Magdalenou Kufrovou za obětavou péči a starost o Vás. V letošním roce to opravdu nebylo a není jednoduché a přeji nám všem, aby tato doba se brzy změnila k lepšímu.
Všem Vám přeji pevné zdraví a požehnané Vánoce.

Jana Fischerová,
bývalá starostka města Havlíčkův Brod

Milí přátelé,
moc jsem se těšila na tradiční a velmi milé předvánoční setkání s Vámi. To nám epidemie letos překazila. Všem nám udělala čáru přes rozpočet - já jsem kvůli vládním opatřením musela zrušit každoroční Podzimní knižní veletrh. Ale na Vás myslím zvlášť silně už od jara, protože si umím představit, jak je těžké žít v izolaci od okolního světa. Věřte prosím tomu, že nejste sami - myslí na Vás Vaši blízcí, a my ostatní zrovna tak, byť "jenom" prostřednictví vzpomínek a textů v časopise Jablíčko. A mám návrh - pojďme nepřízni doby vzdorovat a přesunout tradiční vánoční setkání do lepších časů - třeba na první jarní den, pokud už to bude možné.
Přeji Vám klidné a radostné Vánoce, a k nim pevné zdraví, veselou mysl a co nejvíc odvahy a naděje.

Markéta Hejkalová,
spisovatelka a ředitelka Podzimního knižního veletrhu

Milí a vážení spoluobčané,
s novým rokem nastává čas bilancování roku uplynulého a promýšlení přání a priorit pro ten letošní.
Minulý rok se mi velmi těžko hodnotí. Celý svět ochromila koronavirová pandemie, která zasáhla naše osobní i pracovní životy a vzbudila velké obavy a nejistotu. Zároveň se však stalo mnoho pozitivního. Zdravotníci a zaměstnanci dalších nezbytných odvětví pracovali na dvě stě procent, aby náročnou situaci zvládli. Objevilo se nesčetně dobrovolníků, kteří nezištně nabídli svou pomoc. I přes pandemii (a někdy dokonce díky ní) vzniklo mnoho nových přátelství a vztahů nebo došlo k utužení těch stávajících.
Je těžké zůstat neustále pozitivně naladění, obzvlášť nyní, když za sebou máme náročný rok a nevíme, jaký bude ten další. Nezbývá, než se o to pokoušet ze všech sil. Zároveň však není ostuda říci si o pomoc. Pokud nám letošní rok něco ukázal, tak to, že naše společnost je soudržnější, než se na první pohled může zdát, a když jde do tuhého, najde se velký počet lidí, kteří jsou ochotni podat pomocnou ruku. A nemusí nutně jít jen o velké činy – často stačí milé slovo či úsměv k tomu, abychom prolomili smutek, který se v nás mnohdy velmi nenápadně usazuje.
Pevně věřím, že tento rok bude lepší, nežli minulý a bude ve znamení vracení se do normálu. Rád bych vám do něj popřál hlavně zdraví, které se obzvláště v aktuální situaci ukázalo jako opravdová nezbytnost. Dále vám přeji štěstí, klid a pohodu. Doufám, že se opět blíží doba posezení s přáteli, návštěv kulturních akcí a osobního setkávání. Po loňském půstu si to jistě zasloužíme.

Jan Tecl,
starosta města Havlíčkův Brod

Naši milí senioři,
dovolte mi pár slov. V tomto roce zažíváme období, které jsme nikdy nezažili. Je to ohromná zkouška pro nás všechny a rozhodně ne radostná. Jsou však i velká pozitiva, a ty jsou v nás všech.
Určitě jste si vědomi velkého nasazení personálu DD, který o vás pečuje. Bez jejich velkého srdce by to nebylo možné.
Proto velké díky Vám všem za trpělivost a statečnost, a také velké díky lidem, kteří se s tím srdíčkem o Vás starají.
Přeji Vám krásné vánoční svátky plné pohody.

Váš Vladimír Slávka,
místostarosta města Havlíčkův Brod

PODĚKOVÁNÍ

Zaměstnanci a klienti Sociálních služeb města Havlíčkova Brodu z celého srdce děkují všem níže uvedeným dárcům a podporovatelům (jednotlivcům i skupinám), kteří nám v této nelehké době pomáhají v péči, nebo rozzáří oči našich klientů krásným dárkem, písničkou či pocitem, že se na ně nezapomíná.

- Adamec Marek – Vysoká škola polytechnická Jihlava
- Adamcová Kristýna
- Baštová Adéla – SZŠ a VOZŠ HB
- Cachová Denisa – Univerzita Pardubice
- Černá Andrea – mateřská dovolená
- Doležalová Monika – VŠ Pedagogická
- Fikarová Anna – OZŠ Jihlava
- Jindrová Kateřina
- Kadlečková Monika – SZŠ a VOZŠ HB
- Kasal Prokop – SOŠ sociální Jihlava
- Lacinová Petra – Univerzita Pardubice
- Lednická Blanka - OSVČ
- Loužecká Terezie – Střední pedagogická škola Litomyšl
- Loužecká Viktorie – Střední pedagogická škola Litomyšl
- Málková Ilona – rodičovská dovolená
- Nová Michaela – Vysoká škola polytechnická Jihlava
- Ondráčková Veronika – SZŠ a VOZŠ HB
- Půžová Tereza – Vysoká škola polytechnická Jihlava
- Rosecká Marie – SZŠ a VOZŠ HB
- Stoklasová Zuzana - SZŠ a VOZŠ HB
- Šikýřová Kristýna
- Šmídová Nikola
- Tomášková Veronika – Akademie Světlá nad Sázavou
- Veselá Eliška – Fakulta zdravotnických studií
- Fikar Aleš
- Bočková Helena
- Fikarová Stanislava – pracující důchodce
- Havlová Lucie
- Hauser Michal – SZŠ a VOZŠ HB
- Hojerová Veronika
- Pavlíková Petra
- Straková Hana
- Váchová Iva
- Loužecká Ilona – ČČK a Senior Point HB
- Kudlová Jana – ČČK a Senior Point HB
- Korejtková Lenka
- 1.třída ZŠ Štáflova
- Základní škola a Praktická škola U Trojice, HB
- ZŠ při Psychiatrické nemocnici HB
- Sbor Oříšek
- MŠ Žižkov
- MŠ Herálec
- ZŠ Úsobí
- Svaz žen Herálec
- MaMMa centrum Havlíčkův Brod – Hudba dětem
- Kája a Pája
- Pavla Švecová
- Pavlína Rambousková
- Ženy z Veselého Žďáru
- paní Danková
- Ženy z Havlíčkovy Borové

Velice si vážíme Vaši podpory a dárků, kterými jste darovali našim klientům a zaměstnancům.

Magdalena Kufrová,
ředitelka SSMHB

Výzdoba Domova

Práce v době pandemie

MŠ Herálec

ZŠ Herálec

Náš Domov letos bohužel nemohou navštěvovat děti ze školek, škol, pěvecké sbory a ostatní. Oslovili jsme námi tolik oblíbený sbor Oříšek, sbor Jitro a děti z Praktické školy, Káju a Páju a ostatní brodské MŠ. Všichni tito nám nahráli písničky, vyrobili přáníčka a pomohli udělat dobrou věc pro naše seniory, které se snažíme alespoň touto formou potěšit.

Kája a Pája

I přes nepříznivou situaci nám přišly před náš Domov zazpívat děti z MŠ Žižkov. Velké díky patří všem milým paním učitelkám, které s nimi písničky nacvičily a hudebně doprovodily.

● DĚKUJEME ● DĚKUJEME ● DĚKUJEME ● DĚKUJEME ● DĚKUJEME ● DĚKUJEME ●

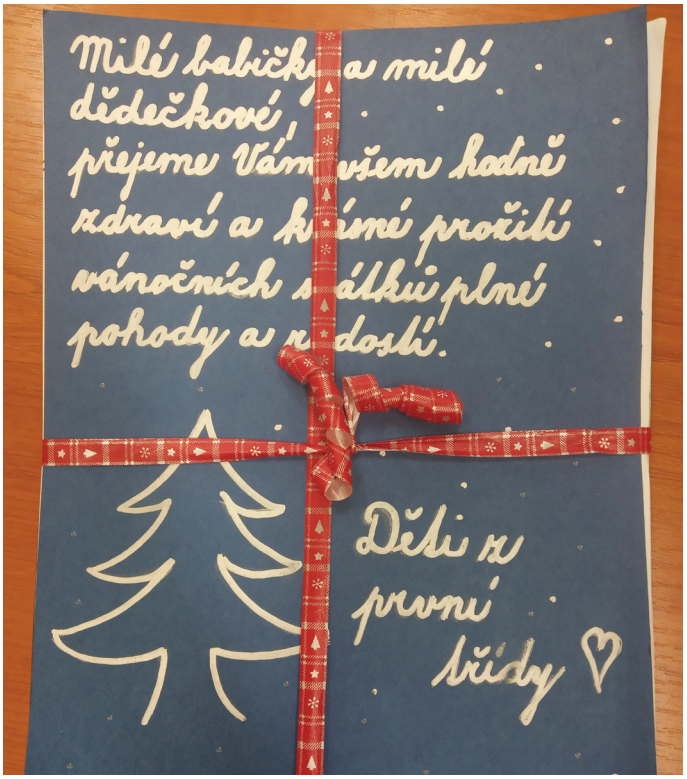

1. třída ZŠ Štáflova

Svícny věnované paní Rambouskovou

Výzdoba od paní Švecové

MaMMa centrum Havlíčkův Brod - Hudba dětem

Základní škola a praktická škola U Trojice

ZŠ při psychiatrické nemocnici HB

Svaz žen Herálec + ZŠ Herálec

ZŠ Žižkov

Výzdoba Domova

ZŠ Úsobí

Ženy z Veselého Žďáru

● DĚKUJEME ● DĚKUJEME ● DĚKUJEME ● DĚKUJEME ● DĚKUJEME ● DĚKUJEME ●

Spisovatelé PEN klubu píší pro Jablíčko

Havlíčkobrodská spisovatelka Markéta Hejkalová na jaře oslovila své kolegy spisovatele a spisovatelky z PEN klubu s žádostí o zaslání příspěvků do časopisu Jablíčko. Dorazila spousta textů. Některé z nich jsme zveřejnili v předchozích číslech, poslední část přinášíme na následujících stránkách.

redakce

Dobré pocity

Procházel jsem denně Riegerovou ulicí a tam, co ústí do náměstí, jsem potkával mladičkou dlouhovlasou dívenku s kasičkou pro milosrdné dárce. Šle, na kterých měla tu roztomilou bedýnku zavěšenou a které obepínaly její šíji a dozrávající hrudník, ji činily ještě líbeznější. Střádala peníze pro nějakou nadaci přispívající nemocným dětem. Pokaždé jsem nahmátl všechny kovové mince, které jsem měl zrovna v kapse, a do té obrázky, pečetěmi a děkovnými nápisy polepené bedýnky jsem je úzkým otvorem přesypal. Někdy to bylo dvacet korun, někdy víc, občas i stovka. Dívka se na mě pokaždé líbezně usmála a v modrých očích jí svítil onen zářivý odlesk, jež vyzařují čisté duše.

„Máte za to něco?“ zeptal jsem se jednou. Množství mých mincí, které prošly její kasičkou, mi takovou otázku dovolovalo.

„Jsem studentka, dělám to ve volných chvílích. Nic za to nemám.“

„Proč to tedy děláte?“

„Pro svůj dobrý pocit.“

Stejně jako já tudy chodil jeden úspěšný obchodník. Zřejmě s ní na počátku zapředl podobný hovor jako já, oba v něm ovšem museli pokračovat podstatně rychleji a zejména závažněji. Do roka se za něj vdala. Aby mohli být co nejvíce spolu, obchodník jí našel místo ve své firmě. Svěřil jí účetnictví, finanční výhledy, kalkulace zisků, nákladů a ztrát, udělal z ní neomezenou vládkyni nad svými počty. Když po čase zjistil, že si za jeho zády převedla už devátý milion na svůj soukromý účet, o jehož existenci do té doby neměl tušení, rozvedl se s ní a předal ji spravedlnosti.

Potkal jsem ji náhodou několik dní poté, co vyšla z vězení. V bledých očích jí seděla temná zkušenost uplynulých let.

„Na co jste ty peníze potřebovala?“

„Vcelku na nic konkrétního.“

„Proč jste to tedy udělala?“

Pokrčila rameny. „Pro svůj dobrý pocit.“

Přicházeli jsme znovu k místu, kde Riegerova ulice ústí do náměstí. V ústrety nám vyšla mladičká krátkovlasá dívenka s kasičkou pro milosrdné dárce. Šle, na kterých měla tu roztomilou bedýnku zavěšenou…

Sáhl jsem do kapsy plné kovových mincí. Moje společnice mne však zprudka zadržela a s rozhodností, které se nebylo možné vzepřít, mne k té čisté, nic nechápající dívence obrátila zády.

Petr Ritter

Krátký příběh

Kdysi jsem si řekla, že budu psát. To KDYSI bylo hodně dávno – před čtyřiceti roky, bylo mi tehdy osm let. Nevěděla jsem, co a jak budu psát. Jen jsem chtěla psát. A taky být spisovatelkou. Ale nevěděla jsem, jak se to dělá, být spisovatelkou. Žádná škola na to neexistovala a učitelé se jen udiveně usmívali, když jsem v dotazníku na téma budoucí povolání napsala: SPISOVATELKA. A později se tvářili ještě udiveněji, tak jsem tohle svoje vysněné povolání psát přestala a hledala kompromis. Nejdřív to byla učitelka, pak novinářka. Novinařinu jsem pak opravdu vystudovala, psala do různých časopisů, ale sen zůstal. Schovaný kdesi hluboko v hlavě, napolo pozapomenutý a vlastně už skoro nereálný, jak už to tak se sny bývá.

A pak se to stalo. Našla jsem nenápadný web a na něm kratinké příběhy, každý přesně na padesát slov. Četla jsem a četla, a můj sen znovu ožíval a z hlubin se dral na povrch. Jenže jsem už nebyla malá holka, co si dovoluje snít, bylo mi přes čtyřicet a už jsem věděla, JAK TĚŽKÉ JE SPISOVATELEM SE STÁT. Takže jsem už nic nečekala a jen tak si ty příběhy na padesát slov zkusila… A došla jsem až ke knihám. A taky k tomu, že je dobré si věci vyzkoušet, i když od toho nic nečekáte. Výsledek vás totiž může překvapit. Tak to udělejte taky ☺. S něčím, co byl třeba váš sen. A kdyby vás lákaly právě ty krátké příběhy, najdete je na internetové stránce pribehynapadesatslov.cz.

Lidmila Kábrtová

Postel

Za největší vynález minulého tisíciletí považuji postel. Postel klasickou, středoevropskou, s lajntuchem a povlečenou duchnou, nebo prošívanou dekou. Jenom v takové posteli jsem doma, připraven odvádět stoprocentní výkony.

Spaní je má největší životní vášeň a musím si ji dopřát nejméně každých šestnáct hodin. Někdy až lituju, že jsem při této vrcholné rozkoši v bezvědomí a dostatečně si ji nevychutnám. O jakou slast se připravuji vidím pokaždé, když jsem nucen opustit teplou náruč své postele a vydat se studenou nocí k toaletě. Obzvlášť v nevytopené chalupě je návrat do dosud vyhřátého kanafasu zážitek, který by si žádný opravdový požitkář neměl nechat ujít. Epikurejsky založený člověk, pokud nemá dosud zvětšenou prostatu, by si měl nařídit budíka a každou hodinu se vydat do noční morny, jen aby si mohl vychutnat blaženost tohoto návratu.

Postelovost postele se vůbec víc vychutná za sychravé siroby, než v parném létě. A nejlépe o samotě. Pobývání v posteli je záležitost navýsost individualistická. I ten nejspolečenštější extrovert a nejlevicovější aktivista si musí přiznat, že při upadání do blaženého bezvědomí mu je celé lidstvo, včetně jeho nejbližších, ukradené.

A když mi filmová distribuční společnost podvědomí, s.r.o, pustí do spaní ještě nějaký ten sen, nemůžu se prakticky už od snídaně dočkat, až budem zase spolu.

První neodolatelné vzrušení před hlavním postelovým aktem nastává, když ji vidím rozestlanou. (To je také hlavní důvod, proč musím každé ráno stlát –

spatřit ji totiž kdykoli ve dne rozestlanou, tak se neznám. Natolik se znám). Ale je tu konečně noc a můžu začít s milostnou předehrou. Pomalu odhrnu peřinu, dotknu se jejího ještě chladného povlaku, vklouznu pod ní a začnu zvolna předávat teplo. Tím si ji privatizuji, protože si vytvářím své nejsoukromější intimno. Moji rozkoš násobí vzrušující perspektiva několika hodin naprosté nečinnosti. Je to blažený pocit vědět, že za chvíli tento svět na několik hodin opustím a že všechno půjde i beze mě.

O všechny tyto požitky jsem připraven, kdykoli vycestuji do jiných postelových kultur. Jsou země, kde neznají peřinu a nahrazují ji nepovlečenou dekou s čistým prostěradlem pod ní, zahrnutým pod matraci. Na rozdíl od prostěradla deku s každým hostem nemění. Když se člověku podaří vsoukat se pod tento hygienický lajntuch, připadá si jak parazit mezi rybími šupinami, jenž nestačí ucpávat fuky kolem ramen. Brzy ho začnou pronásledovat představy, kdo všechno před ním pod tou dekou asi spal a na spaní už nemá ani pomyšlení. Když se v pozdních dopoledních hodinách probudí neví, která bije. Do reality ho vrátí začínající revmatismus v obou ramenou, hygienické prostěradlo shrnuté kdesi v nohách, a obličej zachumlaný v dece, pod níž při jeho smůle určitě spal někdo s vyrážkou, plísněmi, AIDS a navíc při spaní slintal.

V dvoulůžkovém pokoji je v těchto postelových kulturách jen jeden velký lajntuch pro oba spolunocležníky. Cestuji proto zásadně jen se svou ženou, která se zajímá o vykopávky. Ležíme pak spolu, jako dvě sobě souzené vykopávky, šetříme ohleduplně pohyby a já si jen nostalgicky říkám, proč jsem tohle nepoznal, když bylo mým životním cílem dostat se do postele aspoň k jedné z těch, kvůli kterým jsem nemoh usnout.

Myslím, že je nás víc, kdo máme tak kladný vztah k posteli a že bychom se měli víc stýkat. Já jsem vždycky vítal styk se ženami, o kterých se říkalo, že jsou dobré v posteli. Měl jsem tady poměrně dlouho poměrně velké rezervy, ale dohnal jsem to, zvýšenou pilí a odříkáním si studia. Nakonec jsem v tom našel jedno z největších zalíbení.

A vsadil jsem na správnou kartu! V posteli se odehraje vše podstatné pro život: početí, uzdravování se i smrt. Mám teorii, že ti, kdo byli počati v posteli jsou v jádru lepší a dobrosrdečnější, než ti kdo byli počati někde na mezi, nebo v průjezdu. Na mejdanu museli být počati jedinci nevyrovnaní, se sklonem k závislostem. A při gruppen-sexu socialisti.

V každém případě je postel místo posvátné, chrám i tvrz. Všimněte si jak v češtině je slovo postel podobné slovu kostel, včetně toho křížku písmena t, tyčícího se uprostřed. Když je pro nás Čechy rozdíl jen v tom jednom jediném písmenku, pak i rozdíl mezi spaním a svatým vytržením nebude velký. V takových chvílích pod duchnou, je nám i ten nejnedosažitelnější ideál najednou docela blízký.

Jiří Just

A pak – že jsou Němci zlí…!!!

„Mami, mami, u nás před vratama zastavilo nějaký bílý západáčký fáro a nějakej děda ťuká jako o život !!!!“

„Pověz to tatínkovi, zrovna zadělávám těsto na koblížky…“

Běžím nahoru do podkroví, tatínek spí, je po noční. Vzbudím ho, on se rychle oblékne a letí po dřevěných schodech dolů k vratům dvora.

A já jen civím: z fára vystupuje spousta lidí, nesou veliké tašky a krabice a obrovské trsy banánů, tak veliké a krásně žluté jsem ještě v životě neviděla.

A teď nastává veliké pozdvižení. Tatínek se objímá s tím dědou, až se bojím, že si vzájemně rozlámou kosti. Děda je krásný vysoký šedivý pán, kterému se valí po oholených tvářích z očí proudy slz. Jsem u vytržení.

„Rotolfek, Rutolfek! Rát moc vidimtebe i náš tómek. To tvoje tochtr, to malá cholka? My posnáme jenom Emil …“ Přitom ukazuje na mě, ale já jsem Maruška a nejsem žádná malá. Je mi už dvanáct .

Tatínek Rudolf je celý v radostných rozpacích a vede tu grupu k nám domů.

Maminka sundavá zástěru a ted všichni ti starší se svorně radují ze setkání a pláčou. Všichni tak krásně voní.

Už všichni sedíme kolem stolu, „Skoč Maruško do malého pokoje ještě pro židli, přece to dítě nebude stát…!“, řekne maminka a já už letím. Zvědavě pokukuju po klukovi asi v mém věku.

Tatínek nalévá domácí pálenku, maminka z pozinkovaného vědra do buclatých hrnků vodu. Z naší studny.

„To je pan Kummer a jeho rodina, nějakou dobu jsme společně tady bydleli, čekali na odsun. Ale byli to zlatý lidi, my měli než jedno dítě a oni pět, tatínek vyjmenovává jména dětí, dozvídáme se, že paní Kummrová zemřela před rokem, Cilka má už kluka, tady ten náš fnuk Marcus. Usmíváme se na sebe.

Všichni společně pak procházíme celým malým domkem, dozvídám se, že byl jen přízemní a v naší Velké kuchyni byla jejich dílna na hřbitovní náhrobky. Podkorví přistavěl osobně vlastníma rukama náš tatínek mnohem později.

Jdeme společně na velkou zahradu i malou bylinkovo- květinovou zahrádku, jdeme i do chlívků i na padací záchod, procházíme zahradou, pan Kummer hladí stromy a každou chvíli mu téměř na všech dalších místech dvora a zahrady vytrysknou slzy.

Říká Marcusovi německy. „To je naše studna“, prosí maminku aby přinesla vědro, připíná je pak na řetěz a předvádí, jak se nabírá voda ze studny, točí rumpálem a pije pak hrstí rovnou z kýblu… Marcus i já valíme oči. Odezírám řeč těla, rozumím skoro všemu, i když německy vůbec neumím. Maminka pak smaží koblihy, já je mažu povidly a sypu skořicí a moučkovým cukrem.Beru ty nejhezčí zdobené talířky po Němcích, co dáváme na stůl jen o Vánocích a předkládám je před Němce, co tu dřív bydleli a teď jsou v západním Německu a právě tady. U nás na návštěvě ve svém domku...

Všem chutná i zrnková káva, zvaná u nás logr nebo turek. „To my u nás v Limburg už nepít, máme jiný káva, bez lógr.“ Vysvětluje ten milý pán při míchaní černé voňavé kávy svou vlastní lžičkou po Němcích, srká, moc mu chutná a zas mu padají slzy do skleničky od hořčice.

Na záchodě si mohl Marcus ukroutit hlavu, protože takovýhle záchod, co my tu máme , ještě jaktěživ neviděl.

Pan Kummer mu ukazuje co je uhlák, podává mu briketu a říká: „Tak tochleto, Marcus, je uchlí, tím my tady v těhle kamna topili, tak fipadá uchlí, Marcus „ – a řekne mu to hned i německy. Pak se jdeme všichni ještě na výzvu maminky podívat na jejich Madonu v oválném rámu a maminka ji sundavá ze zdi , „Vemte si jí, ať je s Váma, teď ji v autě uvezete! A co chcete, co je Vaše, všechno si můžete vzít…To auto to uveze.“

„My nic nechtít, dům ani Madona. Madona chlídá tomek, pšece! – Brání se pan Kummer a vrací na skobu na zeď tu Madonu s malým krásným Ježíškem a mně se zazdá, že i ona má v očích smutně udivený výraz a že se jí fakt od nás nechce. Bojím se o ní, ráda se na ten obraz chodím k našim do starodávné ložnice dívat. A co když budou chtít náš dům teď zpátky, říkala něco učitelka ve škole.

Teď znovu před Madonou objímá ten krásný starý pán našeho tatínka a říká :

„ Rutolfek je chodný člověk s veliká srce. Potajmu, dyž my šli do Německa, koupil Vám pět, děti, potičky, aby nešly pryč bosí.

Nikdy nesapomenout. Na Rutolfek a Kalinka. Moc chodný člověk, oba dva. Moc .“

A je to celé tak dojemné, že i já začnu zmateně plakat a dokonce i Marcusovi tečou slzičky, táhnu ho za ruku na dvůr na houpačku, máme oba pusy od povidel a mně vrtá v hlavě, proč náš tatínek kupoval pěti dětem botičky potajmu, aby to nikdo ze vsi nevěděl…

Pokračování na str. 11.

Pokračování ze str. 10.
Zmatek v mé hlavě trvá, maminka z mušlové krabice vyndavá na stůj rezatě zažloutlé fotky a zase slzy střídají smích a radost. A pak – že jsou Němci zlí !
Nechali nám tady krabice plné čokolád, jaké jsem životě neviděla (od té doby jsem začala sbírat jejich obaly), banány, pomeranče a jablíčka jak malovaná,podobná těm, co jsme ve škole zaplatili a pak fasovali jenom na vánoce,kilo na dítě. Tátovi vnutili svetr – modré véčko a mamince nádherný šátek. Maminka jim před loučením balí naší i jejich zlatými a růžovými kvítky lemovanou cukřenku a přidává k tomu takové ty titěrné ozdobné kleštičky na kostky cukru. Slibují , že znovu přijedou a přivezou plný pytle oplíkání na sebe.
Loučení před našimi vraty. Bílé fáro houká, dospělí brečí, ale my s Marcusem se na sebe docela už vesele culíme. Všichni zběsile máváme a Marcus mi posílá vzdušnou pusu.
Večer pak nemohu usnout, stále si to přehrávám, jsem rozrušená až na půdu.Připadá mi, že jsem byla v nějakém filmu. Také se těším na zítra, protože se na všecičko našich pořádně zeptám. Hlavně proč potajmu kupovali těm pěti dětem botičky a proč to celou dobu před námi tajili…
A proč je vůbec odsunovali.

Alena Vávrová

Valaši

Změnil se zákon a do pekárny valašských frgálů přijel na kontrolu úřad.
„Předložte nám smlouvu.“
„Smlouvu…?“
„Dům je psaný na Garguláka, pece patří Trnčákovi, pekařka je Migalová, ale prodává Trlicová… Musíte mezi sebou mít nějakou smlouvu.“
„To máme.“
„No – tak ji předložte.“
„To ju budem moset nájskořéj pohledať.“
„Na to nemáme čas. Najděte ji a přivezte k nám na úřad. Ve čtvrtek. Přesně v jedenáct.“
Ve čtvrtek přesně v jedenáct přijeli Valaši na úřad. Když ve čtyři odpoledne přišli na řadu, položili před úředníky a dlaněmi na stole uhladili pomačkaný list papíru. Byl několikrát politý kávou, na čtyřech místech propálený žhavým popelem z cigaret. Úředníci smlouvu přečetli, zkoušeli jí porozumět, ale nebylo to možné.
„Vy se tou smlouvou řídíte?“ ptali se Valachů.
„Istěže.“
„Vy jí rozumíte?“
„Neé.“
„Ta smlouva – i kdyby byla srozumitelná – je podle nového zákona neplatná,“ poučili Valachy.
„I podle předchozího zákona. A i podle toho, co platil před ním.“
„Gdyž k nám se ty zákony ešče nedoďabaly.“
Oznámili Valachům, že s nimi zahajují úřední řízení.
A co teď?
Teď můžou jít.
Podívali se na sebe a povzdechli: „Valaši sú taky hlúpi. Ale oni to o sobě věďá.“ A odjeli domů zadělat těsto na frgály.

Petr Ritter

Z mého života

Co jsem to chtěl jenom... Jo, říct…
Za chvilku si vzpomenu… No nic…
Hned, hned to bude tady…
Paměť mám dobrou, lepší než dnešní mladý
Zatím…

Vím, jak to bylo v osmašedesátým
Osmačtyřicátým, pětačtyřicátým
Osmdesátým devátým….

Teď si ale ne a ne vzpomenout…
No jo ale na co…
Chtěl jsem vlastně vůbec něco..?

V tom případě jsem neměl co zapomenout!
Takže mám hlavu teď krásně vyčištěnou
Ke spiritualitě připravenou...

Do prdele kde mám zas tu peněženku..?
Musí bejt někde tady…
Nebyl jsem dneska ještě venku
Nebo byl..?
Určitě se někde objeví
Hele, mobil!
-Můj život to jsou neustálé objevy!

Jako tuhle v lese
To úplně ztratil jsem se
A jak jsem cestu hledal
V tom lese
Víte co jsem našel?
Já našel jsem se!

Takže asi takhle... Tohle jsem vám chtěl říct
No nic…

Jiří Just

Poem aneb Sranda až za hrob

Úžasně výřečná paní Blažena v modrém módním kostýmku, s náramně prudkou gestikulací líčí, kterak jí nenadále tragicky odešel manžel. V dámském kupé do Ostravy si vyprávíme překvapivé příběhy z našeho života. Zapisuju, až se mi z propisky kouří…

Všechno jsem musela do posledního puntíku zařídit. A myslet na všechna pomyslná Járova přání… Bylo to skutečně velmi mnoho ježdění a zařizování spojené se smutkem. Stále jsem se ptala, proč mi to udělal. Proč? Proč? - Rozhodně jsme nečekali, že ho s mobilem u ucha přejede sanitka…Volal zrovínka Sváťovi, svému nejlepšímu celoživotnímu kamarádovi, znali se už od studentských let. To je nějakejch roků! Trochu mi s tím zařizováním Sváťa pomohl.

Bláža si utře krajkovým bílým kapesníčkem slzy a pokračuje.

...a když už jsem měla všechno zařizování z krku, a když už dokonce i v pohřební síni bylo vše na svých místech a smuteční řeč byla v nejlepším pořádku a mahagonová rakev s mým Jarouškem začala pomalu zajíždět za černou oponu, z veliké fotografie se na nás usmíval mrtvý už Jaroušek a kolem ramen ho držel dosud živý Sváťa, ten, shodou okolností, tu byl doma, pracoval v tomhle Domě smutku… Přednesl dojemnou řeč přerývanou pláčem…Když tedy už rakev pomalu mizela za tu černou oponu, stále ještě hrála jeho zamilovaná hudba, skladba POEM. Opona se zavřela. Ticho. Vzlykání. Po malé chvíli se ozval z reproduktoru neznámý, vášnivě ječivý ženský hlas:

„Miláčku, rychle se svlíkej, za chvíli ti bude horko!“

Po chvíli zděšení postupně všichni smuteční hosté vypukli v uvolněný smích. Dost zúčastněných vědělo o tom, že Jaroušek se Sváťou, oba divadelní ochotníci, si dlouho přivydělávali společně tím, že dabovali do češtiny zahraniční pornofilmy. Co jsme se na ně společně nakoukali! Můj muž měl veliký smysl pro humor a často dovedl celou společnost rozesmát. A tak se mu to na úplný konec, nedopatřením mým a Sváťovým, podařilo i v tenhle smutný den. Nahráli jsme totiž Járův oblíbený POEM na pásku přes dabing jednoho porna a zbytek jsme prostě zapomněli vymazat.

Alena Vávrová

Ráno v Brandýse

V podzimním ránu na zastávce
sloupy tvých nohou
podpírají svět,
chladný a mokrý jak zahradní stůl.

Já, voják v třetí punské válce,
vleču se polem zaoraných vět.

Z každé brázdy
mi voní tvá sůl.

Štěrk

Jsem hrubozrnný. Jsem jak štěrk.
Nebudu nikdy pískem mandal.
Bílou cestičku přes klášter,
co ukazuje mnichům kam dál,
vysypou jiní. Nánosem
oklepaným z bot mezi futry,
tou špínou s plevami a šutry
je moje duše. Já to jsem.

Po Halasovi

Z podzimních stromů padá listí.
Jak tohle popsat po Halasovi?
Jak projít všemi těmi místy?

Z podzimních stromů padá listí.
Z podzimních stromů padá klišé.

Kdo neopadal,
ten to nepopíše.

Petr Kukal

Redakční rada: Ondřej Rázl, Kateřina Nováková, Zdena Lehmannová, Magdalena Kufrová
Kontakt: ssmhb@ssmhb.cz, 569 433 757.
Náklad: 400 ks
Za případné chyby v textu se omlouváme.
Uzávěrka příštího čísla 1. března 2021.
Evidenční číslo: MK ČR E 21809

Sponzorem časopisu Jablíčko je

UNIXDERMA
PROFESSIONAL HYDRA SYSTEM